

Arrest

nr. 243 488 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 28 december 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 oktober 2019.

1.2. Op 29 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 april 2020 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Surinaams staatsburger, bent u afkomstig uit Jaw Jaw (district Sipaliwini) en woonde u nadien ook in Wanica en in Paramaribo. U werkte in verschillende sectoren. Zo was u actief in de thuiszorg, verzorgde u naschoolse activiteiten voor kinderen, werkte u in een banaanplantage en was u aan de slag als receptioniste en schoonmaakster. In 2016 ontmoette u B.(...) op straat. Diezelfde dag verkrachtte hij u in zijn huis. Toen u hem vroeg waarom hij geen condoom gebruikt had, antwoordde hij dat hij u ziek gemaakt heeft. Na dit incident zag u B.(...) niet meer terug. Drie weken later ging u naar de dokter omdat u zich ziek voelde. De dokter deed een bloedafname en gaf aan dat hij vreesde dat u suikerziekte had. U had ook gevraagd om u te laten onderzoeken op hiv. De test bleek negatief te zijn. Omwille van B.(...)s woorden geloofde u uw arts niet. De dokter gaf u aan dat u op een later tijdstip nog eens terug kon komen voor een bloedname. U ging evenwel niet meer terug. U had het immers druk en bovendien was u niet verzekerd en had u niet voldoende inkomsten om uw doktersbezoek te bekostigen. Drie maanden nadat B.(...) u verkrachtte, bedreigde hij u telefonisch. Hij zei u dat hij niets slechts met u gedaan had en dat hij u kapot zou maken als u bleef praten. De daaropvolgende periode bedreigde hij u soms twee keer per maand telefonisch. Hij stelde dat hij u of uw kinderen zou vermoorden als u bleef praten. U deed geen beroep op de politie omdat u besloten had dat u Suriname zou verlaten. Bovendien maakte u zich zorgen over wat er met u zou gebeuren als de politie hem zou opsluiten en hem nadien zou vrijlaten. Op 27 december 2016 verliet u Suriname en reisde u met een toeristenvisum via Nederland naar België. U ondernam evenwel geen stappen om na het verlopen van uw visum uw verblijf in België in orde te brengen. Ook na uw aankomst in Europa bleef B.(...) u bedreigen. U veranderde meermaals van nummer. Een jaar geleden blokkeerde u B.(...). Nadien vernam u nog via zijn familieleden dat hij u kapot zou maken als u naar Suriname zou terugkeren. Op 12 december 2018 kreeg u de diagnose dat u hiv-positief was. Behalve uw dokter zijn enkel uw zussen hiervan op de hoogte. Jullie hebben een goed contact en uw zussen proberen u te ondersteunen. Jullie relatie werd echter wel afstandelijker. Op 26 februari 2019 diende u een aanvraag voor medische regularisatie (art. 9ter) in. Op 25 juni 2019 kreeg u in dit verband een weigeringsbeslissing omdat mensen met hiv in Suriname ook behandeld worden. Het beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 17 september 2019. Op 14 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België. Bij terugkeer naar Suriname vreest u dat B.(...) u zal vermoorden, dat u geen werk zal vinden en dat u zich de nodige medicatie niet zal kunnen veroorloven. Daarnaast stelt u dat u slachtoffer zal worden van stigmatisering omwille van het feit dat u hiv-positief bent: uw medische behandeling zal ertoe leiden dat mensen te weten komen dat u hiv-patiënt bent, mensen zullen u negeren en dit zal ook repercussies hebben op de werkvloer. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel); uw schooldiploma (origineel); uw cv (origineel), waarin u uw werkervaring opsomt en waarbij u de redenen waarom u niet terug kunt naar Suriname – uw medische problemen, uw angst om gestigmatiseerd te worden en uw vrees voor de persoon die u besmet heeft met hiv - omschrijft; een stapel documenten betreffende uw medische problemen, opgemaakt door Belgische zorgverstrekkers, waaruit af te leiden dat er op 12 december 2018 werd vastgesteld dat u hiv-positief bent, waaruit blijkt dat u artsen uit verschillende disciplines consulteerde, waaruit blijkt dat er meerdere onderzoeken werden uitgevoerd en waaruit blijkt dat u medicatie inneemt; een schrijven van uw huisarts H. V. d.d. 28 januari 2020 waaruit blijkt dat u depressieproblemen heeft en dat u met haar uw medicatie bespreekt; een stapel documenten inzake de betaling van uw medische behandelingen in België (origineel); een document betreffende uw vrijwilligerswerk in België (origineel); en een kaart van de voedselbank in België (origineel).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde u aan dat u depressief bent. Wat uw depressieve klachten betreft legde u slechts een attest van uw huisarts neer waarin deze stelt dat u een depressie heeft. Gezien dit slechts een attest van een huisarts betreft waaruit bovendien niet af te leiden valt op welke manier uw depressie vastgesteld werd, kan hieruit geenszins afgeleid kan worden dat u niet in staat zou zijn om uw vrees bij terugkeer naar Suriname toe te lichten. U stelde voorts dat u zich niet goed voelt en soms niet over uw situatie wilt praten (CGVS, p. 14, 16). Ook stelde u aan dat u pijn had aan uw buik (CGVS, p. 6) en dat u medicatie diende te nemen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 7, 8). Om op passende wijze aan tegemoet te komen aan de door u beschreven fysieke klachten en rekening houdend met uw mentale gezondheidstoestand, werden er u steunmaatregelen

verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werden er regelmatig pauzes georganiseerd; werd aan u de kans gegeven om aan te geven als u een pauze wilde; werd er meermaals gepolst of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u steeds bevestigend antwoordde; en werd aan u duidelijk gemaakt dat u mocht aangeven als het niet meer ging, hetgeen u niet deed (CGVS, p. 3, 6, 15, 18, 24). U nam uw medicatie overigens in, maar pas nadat u het Commissariaat-generaal ervan verzekerde dat dit u niet zou beletten om het persoonlijk onderhoud verder te zetten (CGVS, p. 8). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds op 27 december 2016 naar Nederland kwam en meteen doorreisde naar België (CGVS, p. 12, 13). Ofschoon u zich ervan bewust was dat u na het verlopen van uw toeristenvisum op 25 februari 2017 illegaal in België verbleef, ondernam u niet meteen stappen om uw verblijf in orde te brengen of uw vrees bij een terugkeer naar Suriname kenbaar te maken. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de (doods)bedreigingen aan uw adres vanwege B.(...) reeds begonnen waren toen u nog in Suriname verbleef. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u bij uw vertrek uit Suriname reeds een sterk vermoeden had dat u besmet was met hiv (CGVS, p. 17, 18). Dat u, ondanks het feit dat u reeds meermaals bedreigd was in Suriname en ondanks het feit dat u reeds een sterk vermoeden had dat u hiv had niet eerder beroep deed op mogelijke beschermingsmogelijkheden ondermijnt de ernst van de door u beweerde vrees. Pas op 26 februari 2019 diende u een aanvraag voor een medische regularisatie in (art. 9ter Vw.), ongeveer twee maanden nadat u op 12 december 2018 de diagnose dat u besmet was met hiv gekregen had. Na de beëindiging van deze procedure diende u op 14 oktober 2019, i.e. bijna drie jaar na uw aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming in. Dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omdat u niet wist wat u moest doen kan uw nalaten niet vergoelijken (CGVS, p. 13). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met B.(...) en zetten ook de ernst van de door u beweerde vrees die voortvloeit uit uw hiv-status op de helling.

De geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met B.(...) wordt bovendien ontsierd door de vaststelling dat u niet op de hoogte bent of B.(...) ook anderen bedreigde en dat u aangeeft dat u er geen rondvraag naar deed (CGVS, p. 20). Uw repliek, dat u niet met andere mensen spreekt, staat haaks op uw aangeven dat u in contact staat met familieleden van B.(...) (CGVS, p. 21). Indien waargebeurd kan nochtans verwacht worden dat u zich zou informeren over mogelijke andere slachtoffers die B.(...) maakte om het gevaar dat u mogelijk loopt omwille van de bedreigingen door B.(...) beter in te kunnen schatten.

Hoe dan ook dient opgemerkt dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met B.(...) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname aanwezige beschermingsmodaliteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U, die nog nooit problemen kende met de autoriteiten in Suriname (CGVS, p. 12), heeft immers nooit beroep gedaan op de politie in Suriname omwille van uw problemen met B.(...): noch omwille van de verkrachting, noch omwille het feit dat hij u bewust besmet zou hebben met

hiv, noch omwille van de bedreigingen die hij nadien uitte naar u en uw kinderen toe (CGVS, p. 20, 21). Dat u zich zorgen maakte over wat er met u zou gebeuren als hij opgesloten werd maar nadien vrijgelaten (CGVS, p. 21) kan uw nalaten niet vergoelijken. De bedoeling van beroep doen op de politie en het indienen van een klacht bestaat er immers in bescherming te verkrijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien u de autoriteiten niet vraagt om op te treden, kan u logischerwijs niet verwachten dat zij dit zullen doen. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat u geen beroep deed op de politie omdat u van plan was om Suriname te verlaten (CGVS, p. 20, 21), is, gezien er kan en mag verwacht worden van een verzoeker dat deze zich eerst beroept op de hulp en/of bescherming van zijn nationale autoriteiten, evenmin een afdoende verklaring om uw nalaten te vergoelijken. Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat de autoriteiten optreden bij verkrachting en bij het opzettelijk besmetten door een hivgeïnfecteerde van een persoon die hiervan niet op de hoogte is. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat, zelfs al blijft gendergerelateerd geweld nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van gendergerelateerd geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving in gevangenisstraffen tot 15 jaar voor verkrachting. Ook kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en het rapporteren ervan. Uit het 'Gendervisiebeleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden blijkt bovendien dat de Surinaamse autoriteiten de voorbije jaren stappen ondernamen om gendergerelateerd geweld te bestrijden en te voorkomen door beleid, wetgeving, voorlichting en door samen te werken met organisaties en instellingen, en dat het verminderen van gendergerelateerd geweld ook een doel op lange termijn is. Tot slot blijkt dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/ of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Suriname opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Voorts verklaarde u dat u bij een terugkeer naar Suriname vreest om gestigmatiseerd te worden omdat u aan hiv lijdt (CGVS, p. 15-16, 22-26). Zo gaf u aan dat er bij de behandeling van hiv-patiënten sprake zou zijn van stigmatisering en dat dergelijke patiënten anders behandeld worden (CGVS, p. 16, 24, 26) en dat u omwille van uw hiv-status repercussies vreest op de arbeidsmarkt (CGVS, p. 22). Uit de beschikbare informatie blijkt dat enige mate van discriminatie en stigmatisatie van hiv-patiënten nog voorkomt in de Surinaamse samenleving. Evenwel blijkt ook dat de Surinaamse autoriteiten aandacht besteden aan deze problematiek en fondsen aanwenden voor de preventie, de behandeling en de strijd tegen hiv. Zo werd er onder meer een derde Nationaal Strategisch Plan tegen hiv uitgerold voor de periode 2014- 2020 waarbij de focus ligt op preventie, behandeling en zorg. Ook lanceerde de Surinaamse overheid in 2018 onder meer het 'Treat all'-programma ter preventie van hiv en om reductie van het aantal besmettingen te bekomen. Concreet wordt er in dit programma aandacht besteed aan voorlichting voor de samenleving en de psychosociale begeleiding van hiv- en aidspatiënten. Hiv wordt door het Surinaamse ministerie van Volksgezondheid voorts als een chronische ziekte beschouwd. Het integreerde de behandeling ervan binnen het bestaande gezondheidszorgsysteem zodat zowel artsen in de publieke als in de private sector behandelingen en medicatie kunnen voorzien. De overheid dekt voorts de kosten die verbonden zijn aan labo-onderzoeken. Bovendien kunnen chronisch zieken, onder wie personen die lijden aan hiv en diabetes, zich beroepen op "One Stop Shops". Dit zijn poliklinieken waar patiënten gratis hun antiretrovirale medicatie verkrijgen en opgevolgd worden door een team van dokters en verpleegkundigen. Verder blijkt dat de Surinaamse autoriteiten en verschillende organisaties initiatieven nemen om stigmatisering en discriminatie tegen te gaan. Zo werd er recent een wetsvoorstel ingediend dat moet voorkomen dat personen met hiv gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt en op de werkvloer. In geval van onterechte behandeling in relatie tot hiv en werk bestaat de mogelijkheid om klacht in te dienen bij de afdeling arbeidsinspectie en bij het ministerie van arbeid. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er in Suriname verschillende ngo's aanwezig zijn die steun bieden aan personen met hiv.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Surinaamse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de

Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Suriname hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Surinaamse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het feit dat u aan hiv lijdt op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uw vrees overigens louter hypothetisch van aard is, gebaseerd op vermoedens en gissingen. Immers, uw hiv-diagnose werd pas in België gesteld en tot op heden is er niemand in Suriname op de hoogte van het feit dat u aan hiv lijdt (CGVS, p. 23). Betreffende uw (hypothetische) vrees dat uw medeburgers, gesteld dat zij op de hoogte zouden zijn van uw hiv-status, naar u zouden kijken, niet dicht bij u zouden willen zitten, contact met u zouden mijden en u zouden negeren (CGVS, p. 15, 23, 24) kan bovendien worden opgemerkt dat dergelijk gedrag, hoe laakbaar ook, in alle redelijkheid onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende uw verklaringen dat er bij de behandeling van hiv-patiënten sprake zou zijn van stigmatisering en dat dergelijke patiënten anders behandeld worden (CGVS, p. 16, 24, 26) kan er niet alleen gewezen worden op bovenstaande informatie, ook blijkt uit uw verklaringen dat hiv-patiënten wel degelijk toegang hebben tot de Surinaamse gezondheidszorg. Dat deze patiënten op een andere afdeling behandeld worden, waardoor anderen te weten zouden kunnen komen dat u besmet bent met hiv, doet hieraan geen afbreuk. Ook uw vrees dat uw hivstatus bekend zou worden omdat deze informatie via een arts bij anderen zou kunnen belanden (CGVS, p. 24), kan voorts evenmin overtuigen. Immers, ook in Suriname zijn dokters verbonden aan het beroepsgeheim, zoals blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier. Daarnaast kan erop gewezen worden dat u in het verleden toegang had tot de gezondheidszorg in Suriname. Zo blijkt dat u in het jaar voor uw vertrek nog naar de dokter ging, waarbij er suikerziekte vastgesteld werd (CGVS, p. 18, 26). Hoewel de dokter u aanmaande om nog eens opnieuw terug te komen in verband met uw bloedafname (CGVS, p. 18), ging u niet meer terug naar de dokter. U liet dit na omdat u het druk had, omdat u geen verzekering had en omdat u niet afdoende geld verdiende om de dokter te betalen (CGVS, p. 18, 19). Dergelijke redenen hebben evenwel geen uitstaans met de vluchtelingenconventie. U brengt in het geheel voorts geen elementen aan waaruit blijkt dat u bij een terugkeer naar Suriname niet opnieuw toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Betreffende uw medische problemen – naast het feit dat u hiv-positief bent, lijdt u ook aan diabetes en blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u in België ook naar het ziekenhuis ging voor (een behandeling aan) uw longen en uw ogen (CGVS, p. 14, 17, 26) – kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat u, zoals u in het verleden reeds tevergeefs gedaan heeft (CGVS, p. 14), een machtiging tot verblijf kan aanvragen door zich te richten tot de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft uw vrees dat u op werkvlak moeilijkheden zou ondervinden van het feit dat u hiv-patiënt bent (CGVS, p. 22), dient vooreerst opnieuw onderstreept te worden dat dit louter een hypothetische veronderstelling is. Vooralsnog is niemand in Suriname immers op de hoogte dat u hiv-patiënt bent, noch staat het vast hoe een eventuele werkgever zou reageren indien hij zou vernemen dat u hiv heeft. Bovendien kan er herhaald worden dat in geval van discriminatie op de arbeidsmarkt of op de werkvloer de mogelijkheid bestaat om klacht in te dienen bij de afdeling arbeidsinspectie en bij het ministerie van arbeid en dat er momenteel wetgevendende initiatieven plaatsvinden om discriminatie op dit vlak te voorkomen. In zoverre u voor het overige meent dat u geen werk zou vinden omwille van uw leeftijd en omwille van het feit dat u slechts een diploma van het MULO heeft (CGVS, p.22), dient aangestipt te worden dat het gebrek aan diploma en uw leeftijd u niet belet hebben om tot het moment van uw vertrek uit Suriname vier jaar geleden, te werken in verschillende sectoren (CGVS, p. 4, 5). Dat u omwille van uw leeftijd geen werk zou vinden is, gelet op de vaststelling dat u vier jaar geleden nog aan de slag was in Suriname en op het feit dat u slechts 51 jaar oud bent, in alle redelijkheid niet ernstig te noemen. In het licht van de vaststelling dat u in de jaren voor uw vertrek ook in Paramaribo woonde (CGVS, p. 3), kan uw opmerking dat u in het binnenland woonde maar dat er daar geen werk is niet weerhouden worden. U erkent overigens dat het in Suriname een algemeen probleem is dat het moeilijk is om werk

te vinden (CGVS, p. 22). Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat verschillende van uw familieleden in Suriname met wie u momenteel contacten onderhoudt, momenteel werk hebben of in staat zijn om in hun levensonderhoud te voorzien. Zo zijn uw nichten R.(...) en I.(...) aan de slag als leerkrachten (CGVS, p. 6, 7) en voorzien uw kinderen en/of hun partners in hun levensonderhoud door hun activiteiten in de bouwsector en in de goudsector (CGVS, p. 5, 8-10). Aangaande uw vrees dat uw loon niet voldoende zou zijn om uw medicijnen te betalen (CGVS, p. 22) dient vastgesteld te worden dat dit een motief van louter socio-economische aard is dat als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen kan voorts overigens geenszins opgemaakt worden dat u, zelfs indien u geen werk zou vinden, bij terugkeer naar Suriname in mensonwaardige omstandigheden terecht zou komen. Gelet op het feit dat u aangeeft dat u een goede band heeft met uw kinderen, dat u nog steeds contact met hen onderhoudt, dat ze u reeds financieel steunden in het verleden en dat zij eigenaar zijn van een woning in Jaw Jaw (CGVS, p. 3, 5, 6, 8 en 11), kan ondanks het feit dat u aangeeft dat uw kinderen momenteel zelf niet genoeg hebben om ook u te steunen (CGVS, p. 11), aangenomen worden dat ze u indien nodig ook in de toekomst zullen helpen. Hetzelfde geldt voor uw nichten R.(...) en I.(...), met wie u ook nog steeds in contact staat (CGVS, p. 11, 12). Momenteel krijgt u onderdak bij uw achternichte Br.(...) en helpt zij u ook om te voorzien in uw levensonderhoud (CGVS, p. 10). Uit niets blijkt dat u niet meer op de hulp van uw familie zou kunnen rekenen bij een terugkeer naar Suriname. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt aan te tonen dat de informatie over Suriname waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, opleidingsniveau en werkervaring, zoals aangetoond door uw paspoort, diploma en cv staan immers niet ter discussie. Dat u hiv-patiënt bent lijdt geen twijfel. De documenten betreffende de betalingen van uw medische kosten in België, uw kaart van de voedselbank en uw vrijwilligerswerk hebben geen betrekking op uw problemen bij terugkeer naar Suriname.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te hervormen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoekster voert aan te vrezen te worden vermoord door B. in Suriname, die haar zou hebben verkracht en haar daarbij ziek zou hebben gemaakt (hiv-positief), geen werk te zullen vinden, zich de nodige medicatie niet te zullen kunnen veroorloven en het slachtoffer te worden van stigmatisering omwille van het feit dat zij hiv-positief is. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; (ii) de vaststelling dat verzoekster niet op de hoogte is of B. ook anderen bedreigde en dat zij aangeeft dat zij er geen rondvraag naar deed, de geloofwaardigheid van haar vervolgingsvrees ondermijnt; (iii) verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met B. – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname aanwezige beschermingsmodaliteiten, nu zij niet alle redelijkerwijze van haar te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming heeft uitgeput en zij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor haar de enige overgebleven uitweg was; (iv) hoewel enige mate van discriminatie en stigmatisering van hiv-patiënten nog voorkomt in de Surinaamse samenleving, blijkt ook dat de Surinaamse autoriteiten aandacht besteden aan deze problematiek en fondsen aanwenden voor de preventie, de behandeling en de strijd tegen hiv, dat er verschillende initiatieven worden genomen door de autoriteiten en organisaties om stigmatisering en discriminatie tegen te gaan en dat er in Suriname verschillende ngo's aanwezig zijn die steun bieden aan personen met hiv, zodat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Surinaamse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; (v) verzoeksters vrees voor discriminatie en stigmatisering overigens louter hypothetisch van aard is, nu haar hiv-diagnose pas in België werd gesteld en er tot op heden niemand in Suriname op de hoogte is van het feit dat zij aan hiv lijdt en het door verzoeker gevreesde gedrag van medeburgers, hoe laakbaar ook, onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; (vi) aangaande verzoeksters verklaringen dat er bij de behandeling van hiv-patiënten sprake zou zijn van stigmatisering en dat dergelijke patiënten anders behandeld worden, moet worden opgemerkt dat uit de informatie en haar verklaringen blijkt dat hiv-patiënten wel degelijk toegang hebben tot de Surinaamse gezondheidszorg, de artsen ook in Suriname gebonden zijn door het beroepsgeheim, verzoekster in het verleden toegang had tot de gezondheidszorg in Suriname en zij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Suriname niet opnieuw toegang zou hebben tot gezondheidszorg; (vii) verzoekster voor haar medische problemen, zoals zij reeds tevergeefs deed in het verleden, een machtiging tot verblijf kan aanvragen door zich te richten tot de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; (viii) verzoeksters vrees op werkvlak moeilijkheden te ondervinden van het feit dat zij hiv-patiënt is louter hypothetisch is, er bovendien de mogelijkheid bestaat om klacht in te dienen en er momenteel wetgevende initiatieven plaatsvinden om discriminatie op dit vlak te voorkomen; (ix) verzoeksters vrees geen werk te zullen vinden omwille van haar leeftijd en het feit dat zij slechts een diploma van het MULO heeft, evenmin kan overtuigen omdat deze elementen haar niet hebben belet om tot het ogenblik van haar vertrek uit Suriname vier jaar geleden te werken in verschillende sectoren, zij erkent dat het in Suriname een algemeen probleem is om werk te vinden, doch dat verschillende van haar familieleden in Suriname momenteel werk hebben of in staat zijn om in hun levensonderhoud te voorzien; (x) verzoeksters vrees dat haar loon onvoldoende zou zijn om haar medicijnen te betalen een motief van louter socio-economische aard is; (xi) zelfs zo verzoekster geen werk zou vinden, geenszins kan worden besloten dat zij bij terugkeer naar Suriname in mensonwaardige omstandigheden terecht zou komen, nu uit niets blijkt dat zij niet meer op de hulp van haar familie zou kunnen rekenen bij een terugkeer en (xii) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een geponde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waarbij zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.2.2.2.1. De Raad wijst erop dat het laattijdig verzoek om internationale bescherming van verzoekster – zij kwam reeds op 27 december 2016 aan in Nederland en reisde meteen door naar België met een toeristenvisum dat verliep op 25 februari 2017, doch diende slechts een verzoek om internationale bescherming in op 14 oktober 2019, nadat zij op 26 februari 2019 een aanvraag voor medische regularisatie deed die werd verworpen – een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in haar land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De argumentatie dat verzoekster verkeerde informatie had gekregen in verband met verblijfsprocedures en pas na de resultaten van het medisch onderzoek de juiste informatie kreeg, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om informatie te vergaren en zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, wel degelijk een contra-indicatie voor de ernst van door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

2.2.2.2.2. Verder overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt: *“De geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met B.(...) wordt bovendien ontsierd door de vaststelling dat u niet op de hoogte bent of B.(...) ook anderen bedreigde en dat u aangeeft dat u er geen rondvraag naar deed (CGVS, p. 20). Uw repliek, dat u niet met andere mensen spreekt, staat haaks op uw aangeven dat u in contact staat met familieleden van B.(...) (CGVS, p. 21). Indien waargebeurd kan nochtans verwacht worden dat u zich zou informeren over mogelijke andere slachtoffers die B.(...) maakte om het gevaar dat u mogelijk loopt omwille van de bedreigingen door B.(...) beter in te kunnen schatten.”*

In zoverre verzoekster aanvoert dat zij inderdaad geen kennis heeft van het verleden van B., maar het haar niet verweten kan worden dat ze de bedreiging van B. zo ernstig nam dat zij zonder deze kennis maatregelen heeft genomen (meer bepaald Suriname heeft verlaten), dient erop gewezen dat van verzoekster, die in België internationale bescherming vraagt omwille van haar problemen met B., redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich terdege over B. tracht te informeren, *quod non*. De argumentatie dat zij naar het buitenland vluchtte zonder deze informatie, staat er overigens niet aan in de weg dat zij – die nochtans aangeeft nog contact te hebben gehad met familieleden van B. (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 31 januari 2020, p. 21) – inspanningen zou leveren om informatie aangaande haar problemen te vergaren. Dergelijk gebrek aan initiatief om informatie te vergaren doet afbreuk aan de ernst van verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt de geloofwaardigheid van haar relaas.

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts bij waar deze terecht opmerkt als volgt: *“Hoe dan ook dient opgemerkt dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met B.(...) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke*

problemen in geval van een terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname aanwezige beschermingsmodaliteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U, die nog nooit problemen kende met de autoriteiten in Suriname (CGVS, p. 12), heeft immers nooit beroep gedaan op de politie in Suriname omwille van uw problemen met B.(...): noch omwille van de verkrachting, noch omwille het feit dat hij u bewust besmet zou hebben met hiv, noch omwille van de bedreigingen die hij nadien uitte naar u en uw kinderen toe (CGVS, p. 20, 21). Dat u zich zorgen maakte over wat er met u zou gebeuren als hij opgesloten werd maar nadien vrijgelaten (CGVS, p. 21) kan uw nalaten niet vergoelijken. De bedoeling van beroep doen op de politie en het indienen van een klacht bestaat er immers in bescherming te verkrijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien u de autoriteiten niet vraagt om op te treden, kan u logischerwijs niet verwachten dat zij dit zullen doen. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat u geen beroep deed op de politie omdat u van plan was om Suriname te verlaten (CGVS, p. 20, 21), is, gezien er kan en mag verwacht worden van een verzoeker dat deze zich eerst beroept op de hulp en/of bescherming van zijn nationale autoriteiten, evenmin een afdoende verklaring om uw nalaten te vergoelijken. Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat de autoriteiten optreden bij verkrachting en bij het opzettelijk besmetten door een hivgeïnfecteerde van een persoon die hiervan niet op de hoogte is. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat, zelfs al blijft gendergerelateerd geweld nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van gendergerelateerd geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving in gevangenisstraffen tot 15 jaar voor verkrachting. Ook kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en het rapporteren ervan. Uit het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden blijkt bovendien dat de Surinaamse autoriteiten de voorbije jaren stappen ondernamen om gendergerelateerd geweld te bestrijden en te voorkomen door beleid, wetgeving, voorlichting en door samen te werken met organisaties en instellingen, en dat het verminderen van gendergerelateerd geweld ook een doel op lange termijn is. Tot slot blijkt dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/ of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Suriname opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was."

Verzoekster geeft in het verzoekschrift opnieuw aan dat zij geen bescherming vroeg aan haar nationale autoriteiten omdat zij de reactie van B. na zijn vrijlating vreesde en zij vreesde dat de ordediensten eventuele wraak van B. niet zouden kunnen verhinderen, te meer nu zij ook haar kinderen moest beschermen. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud in eerste instantie aangeeft dat zij nooit naar de politie is gegaan in het kader van haar problemen met B. omdat zij er niet aan gedacht had en zij Suriname besloot te verlaten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 31 januari 2020, p. 20-21) en dus niet omdat zij de reactie van B. vreesde nadat hij mogelijk gearresteerd en vervolgens vrijgelaten zou zijn. Daarenboven dient er in dit verband te worden benadrukt dat verzoeksters vrees voor B. (na een eventuele arrestatie) haar nalaten niet kan vergoelijken, nu de bedoeling van beroep te doen op de politie erin bestaat om bescherming te verkrijgen tegen de belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Gelet op het voorgaande, dient aldus te worden besloten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met B. – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname aanwezige beschermingsmodaliteiten, nu zij niet alle redelijkerwijze van haar te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming heeft uitgeput en zij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor haar de enige overgebleven uitweg was.

2.2.2.2.3. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat zij geen slachtoffer kan worden van discriminatie of stigmatisering wegens haar ziekte, dient te worden vastgesteld dat zij uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing waarin daarentegen wordt opgemerkt dat enige mate van discriminatie en stigmatisering van hiv-patiënten nog voorkomt in de Surinaamse samenleving, doch dat uit de landeninformatie blijkt dat er belangrijke stappen worden gezet om deze problematiek te bestrijden. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: "(...) *Uit de beschikbare informatie blijkt dat enige mate van discriminatie en stigmatisering van hiv-patiënten nog voorkomt in de Surinaamse samenleving. Evenwel blijkt ook dat de Surinaamse autoriteiten aandacht besteden aan deze problematiek en fondsen aanwenden voor de preventie, de behandeling en de strijd tegen hiv. Zo werd er onder meer een derde Nationaal Strategisch Plan tegen hiv uitgerold voor de periode 2014- 2020 waarbij de focus ligt op preventie, behandeling en zorg. Ook lanceerde de Surinaamse overheid in 2018 onder meer het 'Treat all'-programma ter preventie van hiv en om reductie van het aantal besmettingen te bekomen. Concreet wordt er in dit programma aandacht besteed aan voorlichting voor de samenleving en de psychosociale begeleiding van hiv- en aidspatiënten. Hiv wordt door het Surinaamse ministerie van Volksgezondheid voorts als een chronische ziekte beschouwd. Het integreerde de behandeling ervan binnen het bestaande gezondheidszorgsysteem zodat zowel artsen in de publieke als in de private sector behandelingen en medicatie kunnen voorzien. De overheid dekt voorts de kosten die verbonden zijn aan labo-onderzoeken. Bovendien kunnen chronisch zieken, onder wie personen die lijden aan hiv en diabetes, zich beroepen op "One Stop Shops". Dit zijn poliklinieken waar patiënten gratis hun antiretrovirale medicatie verkrijgen en opgevolgd worden door een team van dokters en verpleegkundigen. Verder blijkt dat de Surinaamse autoriteiten en verschillende organisaties initiatieven nemen om stigmatisering en discriminatie tegen te gaan. Zo werd er recent een wetsvoorstel ingediend dat moet voorkomen dat personen met hiv gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt en op de werkvloer. In geval van onterechte behandeling in relatie tot hiv en werk bestaat de mogelijkheid om klacht in te dienen bij de afdeling arbeidsinspectie en bij het ministerie van arbeid. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er in Suriname verschillende ngo's aanwezig zijn die steun bieden aan personen met hiv.*

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Surinaamse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Suriname hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Surinaamse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het feit dat u aan hiv lijdt op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. (...)"

Waar verzoekster meent dat de aangebrachte landeninformatie niet voldoende is en zij meent dat de maatregelen die door de overheid worden genomen in de praktijk niet worden toegepast omdat het over een cultureel probleem gaat, dient te worden opgemerkt dat zij zich in wezen beperkt tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het uiten van blote beweringen die zij op geen enkele concrete wijze staaft. Verzoekster brengt immers geen informatie bij waaruit blijkt dat de voormelde vaststellingen en overwegingen, die hun grondslag vinden in objectieve landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie'), niet correct dan wel niet actueel zouden zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.2.2.2.4. Met het louter volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een hypothetische vrees op stigmatisering omwille van haar hiv-diagnose en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, brengt verzoekster geen enkel valabel argument bij om de pertinente vaststellingen en overwegingen te weerleggen waar wordt overwogen dat (i) verzoeksters vrees voor discriminatie en stigmatisering louter

hypothetisch van aard is, nu haar hiv-diagnose pas in België werd gesteld en er tot op heden niemand in Suriname op de hoogte is van het feit dat zij aan hiv lijdt en het door verzoeker gevreesde gedrag van medeburgers, hoe laakbaar ook, onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; (ii) aangaande verzoeksters verklaringen dat er bij de behandeling van hiv-patiënten sprake zou zijn van stigmatisering en dat dergelijke patiënten anders behandeld worden, moet worden opgemerkt dat uit de informatie en haar verklaringen blijkt dat hiv-patiënten wel degelijk toegang hebben tot de Surinaamse gezondheidszorg, de artsen ook in Suriname gebonden zijn door het beroepsgeheim, verzoekster in het verleden toegang had tot de gezondheidszorg in Suriname en zij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Suriname niet opnieuw toegang zou hebben tot gezondheidszorg en (iii) verzoekster voor haar medische problemen, zoals zij reeds tevergeefs deed in het verleden, een machtiging tot verblijf kan aanvragen door zich te richten tot de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoeksters vrees op werkvlak moeilijkheden te ondervinden van het feit dat zij hiv-patiënt is louter hypothetisch is, er bovendien de mogelijkheid bestaat om klacht in te dienen en er momenteel wetgevende initiatieven plaatsvinden om discriminatie op dit vlak te voorkomen; (ii) verzoeksters vrees geen werk te zullen vinden omwille van haar leeftijd en het feit dat zij slechts een diploma van het MULO heeft, evenmin kan overtuigen omdat deze elementen haar niet hebben belet om tot het ogenblik van haar vertrek uit Suriname vier jaar geleden te werken in verschillende sectoren, zij erkent dat het in Suriname een algemeen probleem is om werk te vinden, doch dat verschillende van haar familieleden in Suriname momenteel werk hebben of in staat zijn om in hun levensonderhoud te voorzien; (iii) verzoeksters vrees dat haar loon onvoldoende zou zijn om haar medicijnen te betalen een motief van louter socio-economische aard is; (xi) zelfs zo verzoekster geen werk zou vinden, geenszins kan worden besloten dat zij bij terugkeer naar Suriname in mensonwaardige omstandigheden terecht zou komen, nu uit niets blijkt dat zij niet meer op de hulp van haar familie zou kunnen rekenen bij een terugkeer en (iv) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.2.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de

toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET